

Arrest

nr. 220 618 van 30 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BERNARD
Louizalaan 2
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit (D.R.C.) te zijn, op 26 april 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 18 april 2019 houdende de intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMAN, die *loco* advocaat A. BERNARD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEYE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij komt op 18 april 2019 aan in de nationale luchthaven van Zaventem vanuit Kinshasa. Zij was in het bezit van een paspoort afgegeven op 30 januari 2019 en een visum type C geldig van 18 april 2019 tot 23 mei 2019 voor een duur van 20 dagen, met het oog op toerisme.

Op 18 april 2019 wordt verzoekende partij gehoord door de Federale Politie te Zaventem.

Op 18 april 2019 wordt voor verzoekende partij de beslissing tot teruggedrijving genomen. Tegen voormelde beslissing wordt een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die de vordering verwerpt.

Op 18 april 2019 wordt aan verzoekende partij een intrekking van het visum betekend. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Op verzoek van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te ...heeft / hebben / werd uw visumaanvraag onderzocht

uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven: 26.03.2019.

X het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

X het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor een medische behandeling en afhandeling van financiële zaken naar België te komen. Echter uit de gegevens van het “VIS” (Visum Information System) en “VisaNet” blijkt dat het visum werd verstrekt voor een toeristisch verblijf in België. Op basis van deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en dat zij bij haar visumaanvraag een ander reismotief heeft opgegeven dan haar huidige verklaarde reismotief aan de Belgische buitengrens. Verder legt ze een hotelreservatie en een terugkeerticket voor welke na verificatie van de Federale Politie beide geannuleerd zijn. Betrokkene voldoet zodoende niet aan de voorwaarden van haar visum en eveneens niet aan de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

X u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene is enkel in het bezit van 120 US dollar voor een maximaal verblijf van 20 dagen (geen geldig terugkeerticket – verblijfsduur visum) in België. Ze is niet in het bezit van krediet- of bankkaarten en beschikt niet over een officiële garantverklaring (bijlage 3bis) van België. Voor een verblijf op hotel in België dient men volgens de geldende richtbedragen over 95 euro/dag/persoon te beschikken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Gelet op de in het arrest nr. 188 829 van 23 juni 2017, gewezen in Verenigde Kamers, vermelde twee lezingen die mogelijk zijn van artikel 39/82, § 1 *juncto* artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet en de om deze reden in het voormeld arrest gestelde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof, dient in afwachting van het antwoord van dit Hof, voorlopig aangenomen te worden dat de exceptie niet weerhouden wordt. De behandeling van de vordering wordt voortgezet, waarbij nagegaan wordt of voldaan is aan de grondvoorwaarden voor de vordering tot schorsing, vastgesteld in de vreemdelingenwet (zie in dezelfde zin RvS 13 januari 2004, nr. 127.040).

De exceptie van de verwerende partij in dit verband wordt bijgevolg verworpen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. De verwerende partij betwist in de nota niet dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zou kunnen komen en derhalve niet effectief zou kunnen zijn.

Verzoekende partij heeft alert en diligent gereageerd.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1 In het eerste en tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 34, 2 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur en manifeste appreciatiefout.

Verzoekster betoogt dat het motief in verband met het doel en de omstandigheden van het verblijf foutief is. Verzoekster verwijst naar haar brief van 8 maart 2019 waarin zij uitlegde waarom zij naar België wenste te komen. Deze brief heeft zij overgemaakt aan de Belgische consul bij de aanvraag van haar visum. Verzoekster had ook alle documenten bij en voorgelegd aan de grensautoriteiten ter staving van haar verklaringen. Er is geen enkele tegenspraak tussen haar verklaring ten tijde van de visumaanvraag en haar verklaringen thans aan de grens.

Met betrekking tot haar vliegtuigticket wijst verzoekster op een misverstand en dat zij haar terugkeerticket nog op 17 april heeft gewijzigd in 6 mei. De politie-inspecteur weigerde de mail die zij had ontvangen via haar GSM na te kijken.

Wat de reservatie van het hotel betreft stelt verzoekster dat het hotel blijkbaar haar reservatie had geannuleerd. Zij was hier niet van op de hoogte.

Verzoekster betwist dat zij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte. Zij verwijst naar haar brief van 8 maart 2019 waarin zij uitdrukkelijk uiteenzette dat ze de cheques, uitgekeerd door de pensioenkas, in België komt verzilveren. Het betreft een totaal bedrag van 4 890 euro. Daarnaast beschikt zij over een Franse kredietkaart waarop nog een bedrag van 2 761,69 euro staat.

3.3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De beslissing tot intrekking van het visum vermeldt uitdrukkelijk het hierboven weergegeven artikel 34, 1/2 van de Visumcode als haar juridische grondslag.

Waar verzoekster verwijst naar de brief van 8 maart 2019 gericht tot de consul van België leest de Raad dat verzoekster verklaarde naar België te willen komen om haar rechten op haar weduwepensioen te vrijwaren, in dat verband een aantal cheques te komen verzilveren en een totale medische 'check-up' te willen ondergaan. Verzoekster verklaarde aan de grens dat zij voor een medische behandeling en afhandeling van financiële zaken naar België is gekomen.

Waar uit de gegevens van het "VIS" blijkt dat het visum werd verstrekt voor een toeristisch verblijf, is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat haar verklaringen niet overeenstemmen met het reismotief. Zelfs aangenomen dat verzoekster dezelfde verklaringen heeft afgelegd op het moment van haar visumaanvraag, stelt de grensinspecteur vast dat de hotelreservatie en terugkeerticket geannuleerd waren. Verzoekster betwist niet dat de reservatie van het hotel was geannuleerd. Bovendien blijkt uit het verslag van de Federale Politie van 18 april 2019 dat de reservatie geldig was van 18 april tot 3 mei, hetgeen niet overeenstemt met haar verblijfsperiode. Waar verzoekster betoogt dat de grensinspecteur haar mail van het vliegtuigticket op haar GSM niet wilde nakijken, is zij weinig geloofwaardig aangezien uit het verslag blijkt dat zij op dezelfde wijze het bewijs levert van haar afspraak met de arts: "*zij toont dit aan opsteller op haar smartphone*". Verzoekster overtuigt aldus niet en weerlegt de motiveringen in verband met de hotelreservatie en het terugkeerticket niet.

Daarnaast betwist verzoekster het tweede motief op grond van artikel 34, 1/2 van de Visumcode. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster op het moment van de aanhouding in het bezit is van 120 US dollar en niet in het bezit is van een krediet- of bankkaart. Verzoekster verwijst weliswaar naar een Franse kredietkaart doch verklaart eveneens dat zij enkel een fotokopie van de kaarten kon voorleggen aangezien haar dochter in het bezit was van de kredietkaart. Waar verzoekster verwijst naar een bedrag dat zij nog te goed heeft van de pensioenkas toont zij niet aan dat zij op het moment van de aanhouding over dit bedrag beschikte. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat 120 US dollar voor een verblijf op hotel in België niet getuigt van voldoende bestaansmiddelen.

Op basis van de vaststelling dat verzoeksters verklaringen niet overeenstemmen met de toeristische doeleinden waarvoor het visum werd verstrekt en op basis van de vaststelling dat verzoekster slechts in het bezit was van 120 US dollar, kon de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden concluderen dat artikel 34, 1/2 van de Visumcode diende te worden toegepast.

Het eerste en tweede middel zijn *prima facie* niet ernstig.

3.3.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen van de aangevoerde middelen ernstig is.

3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN